

KRISTIJONAS DONELAITIS

METAI

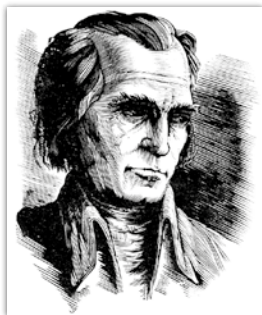
KRISTIJONAS DONELAITIS

METAI

OBUOLYS

Kristijonas Donelaitis (1714–1780)
gimė Prūsijoje, Gumbinės apskrityje, Lazdynėlių kaime. Jo tėvai buvo laisvi valstiečiai, turėję Kulmo teisę, todėl Kristijonui neteko patirti baudžiosios siaubų. Kai Kristijonui buvo 6 metai, mirė jo tėvas, palikęs motiną su 7 vaikais. Kristijonas mokėsi Karaliaučiaus katedros mokykloje ir gyveno beturčių bendrabutyje. Už gautą nakvynę ir išlaikymą privalėjo giedoti bažnyčios chore, laidoti numirėlius ir atlikti įvairius buitines darbus.

1736 metais Donelaitis įstojo į Karaliaučiaus universiteto Teologijos fakultetą, kur studijavo prancūzų, lotynų, graikų ir hebrajų kalbas. Besimokant reikėjo daug dirbti, gaunamos stipendijos neužteko.

1740 m. baigė universitetą ir buvo paskirtas į Stalupėnus mokytojo padėjėju. Taip pat užėmė bažnytinio choro vadovo ir vargonininko pareigas. 1742 m. buvo paskirtas šios mokyklos vadovu (rektoriumi). 1743 m. pakviestas pastoriauti į Tolminkiemį. Išlaikęs pastoriaus egzaminus gavo pastovią vietą ir Tolminkiemyje gyveno 37 metus, iki pat mirties. 1744 m. vedė Stalupėnų mokyklos vedėjo našlę Aną Reginą Olefant. Vaikų nesusilaukė, bet guodėsi, kad su mažu atlyginimu būtų sunku užauginti vaikus.

Tolminkiemyje jis pastatė naują bažnyčią, mokyklą, pastorių našlių namą. Dirbdamas šį darbą turėjo progos gerai pažinti valstiečių buitį, įsigilinti į socialinę to meto kaimo padėtį ir suprasti tų žmonių moralinius principus.

Manoma, kad dar mokytojaudamas Donelaitis jau rašė pasakėčias, kurias pats skaitydavo mokyklos auklėtiniams. Ir vėliau laisvalaikiu rašė eiles lietuvių ir vokiečių kalbomis, kūrė muziką, gamino barometrus, muzikos instrumentus ir optinius prietaisus.

Palankesnės sąlygos kūrybai atsirado po 1765 metų. Tuo metu Donelaitis vertė giesmes į lietuvių kalbą, parengė pamokomąją

knygele ūkininkams. Tada buvo sukurtos ir keturios epinio pobūdžio giesmės: „Pavasario linksmybės“, „Vasaros darbai“, „Rudenio gėrybės“ bei „Žiemos rūpesčiai“. Be to, išliko šešios Donelaičio pasakėčios lietuvių kalba („Lapės ir gandro čėsnis“, „Rudikis jomarkininkas“, „Šuo didgalvis“, „Pasaka apie šudvabalį“, „Vilks provininkas“, „Aužuols gyropelnys“), keli proginiai eilėraščiai vokiečių kalba, religinės giesmės.

Donelaitis mirė 1780 metų vasario 18 dieną, ir buvo palaidotas Tolminkiemyje.

Kol Donelaitis buvo gyvas, nei vienas jo kūrinys nebuvo išspausdintas. Poetui mirus, jo rankraščius žmona perdavė šeimos bičiuliui, kaimyninio Valtarkiemio pastoriiui J. Jordanui. Po to jie pateko į Karaliaučiaus universiteto profesoriaus Liudviko Rėzos rankas. Pastarasis išleido keturias Donelaičio giesmes, pavadinęs jas „Metais“, ir pasakėčias. L. Rėzos sugalvotas poemų ciklo pavadinimas „Metai“ bei giesmių sudėliojimo tvarka prigijo visam laikui.

Pagrindinį savo kūrinį – poemą „Metai“ – K. Donelaitis veikiausiai parašė 1765–1775 m., tikslī data nežinoma.

Poemoje vaizduojamas Rytų Prūsijos lietuvių valstiečių gyvenimas. K. Donelaitis sukūrė ryškių baudžiauninkų paveikslų, kaimo buities, papročių vaizdų, lyrinių gamtovaizdžių, pirmuosius lietuvių literatūroje groteskiškus dvarininkų šaržus, nevengė hiperbolizavimo, satyros, humoro. K. Donelaitis kėlė prigimtinės žmonių lygybės idėją, aukštino darbą, dorą, žadino lietuvininkų (būrų) tautinę savimone, tautiškumą gretino su dorybėmis. Poemai būdinga krikščioniška pasaulėjauta, didaktika, sodri ir žodinga kalba. Poemoje gausu gamtos vaizdų, kurie gretinami su žmogaus gyvenimu, suteikiant jiems alegorines reikšmes. Pagal pasakėčios pavyzdį, didelę dalį gamtos vaizdų lydi apibendrinimas – „moralas“.

„Metai“ išversti į vokiečių, anglų, švedų, čekų, vengrų, latvių, rusų, baltarusių, lenkų, gruzinų, ukrainiečių, armėnų kalbas. Tolminkiemyje įkurtas Donelaičio memorialinis muziejus.

PAVASARIO LINKSMYBĖS

- Jau saulelė vėl atkoptama budino svietą
Ir žiemos šaltos trūsus pargraudama juokės.
Šalčių pramonės su ledais sugaišti pagavo,
Ir putodams sniegs visur į nieką pavirto.
- ⁵ Tuo laukus orai drungni gaivydami glostė
Ir žoleles visokias iš numirusių šaukė.
Krūmai su šilais visais išsibudino keltis,
O laukų kalnai su kloniais pametė skrandas.
Vislab, kas rudens bjaurybėj numirė verkdams,
- ¹⁰ Vislab, kas ežere gyvendams peržiemavojo
Ar po savo keru per žiemą buvo miegojęs,
Vislab tuo pulkais išlindo vasarą sveikyt.
- Žiurkės su šeškais iš šalto pašalio traukės.
Varnos ir varnai su šarkoms irgi pelėdoms,
- ¹⁵ Pelės su vaikais ir kurmiai šilumą gyrė.
Musės ir vabalai, uodai su kaimene blusų
Mus jau vargyt vėl pulkais visur susirinko
Ir ponus taip, kaip būrus, įgelt išsižiojo.
Bet ir bitins jau šeimyną savo pabudyt
- ²⁰ Ir prie darbo siųst bei ką pelnyt n'užsimiršo.

- Tuo pulkai jų pro plyšius išlįsti pagavo
 Ir lakstydami su birbynėmis žaisti pradėjo;
 O vorai kampuos sėdėdami verpalus audė
 Irgi medžiot tinklus tyloms kopinėdami mezgė.
- 25 Bet ir meškos, ir vilkai šokinėdami džiaugės
 Ir suplėšyt ką tyloms į pagirį traukės.
- Ale kokie dyvai – nei viens iš didelio pulko
 Verkdams ar dūsaudams mus lankyti nesugrįžo;
 Ne! ne verkt, bet linksmytis visi susirinko:
- 30 Nės darbai žiemos visur jau buvo sugaišę
 Irgi pavasaris ant visų laukų pasirodė.
 Tuo po tam pašaliai visi kribždėti pagavo
 Irgi, bešūkaujant pulkams, ošims pasikėlė.
 Viens storai, o kits laibai dainuoti mokėdams
- 35 Ir linksmiai lakstydams ik debesių kopinėjo;
 O kits ant šakų kopinėdams garbino Dievą.
 Bet ir valgių dėl skūpų nei viens nesiskundė.
 Rūbai šio ir to didei jau buvo nudilę;
 O tūls lopytą parlėkdams parnešė kuodą
- 40 Ir pasisotyt ant laukų vos mažumą rado.
 O štai ir taip parvargęs nieks nedejavo,
 Bet visi visur sumišai šokinėdami džiaugės.
- Gandras su kitais kaimynais parlėkė linksmas
 Ir gospadoriškai ant kraiko tarškino snapą.
- 45 Taip besidžiaugiant jam štai jau ir jo gospadinė
 Iš šaltos gspados vėl išlindusi rados
 Ir su savo snapu meilingą sveikino draugą.
 Kraiką jie visur didei sudriskusį rado;
 Ogi namus naujus, užpernai tikt budavotus,
- 50 Rado ant visų kampų permier pagadytus.

- Sienas ir čytus ir daug naujintelių sparų
 Vėjai su sparnais nuo kraiko buvo nuplėšę.
 Durys su langais ir slenksčiais buvo nupuolę;
 Ogi troba visa visur iškrypusi rodės;
- 55 Todėl tuo abu, kaip reik tikriems gaspadoriams,
 Vislab vėl taisyt ir provyt sukosi greitai.
 Vyrs tuojaus žagarų budavonei parnešė glėbį;
 O gaspadinė jo pūstynės mandagiai lopė.
 Taip po tam abu, daug dirbę bei trūsinęję,
- 60 Valgi sav sužvejot pas klaną nulėkė greitai
 Ir, kelias varles bei rupuižes paragavę,
 Dievui iš širdies visos viernai dėkavojo.
 Tu, žmogau niekingis! mokykis čia pasikakyt
 Ir pasisotindams gardžiaus n'užmiršk savo Dievą.
- 65 Krūmus ir girias visokios ošino dainos;
 O laukus visur bei pievas skambino garsai.
 Gegužės ir strazdai sumišai lakstydami žaidė
 Ir Sutvertojų linksmi rykaudami gyre.
 Kregždės su lengvais sparnais aukštai pasikėlė
- 70 Irgi bešūtydamos nei kulkos šaudė per orus,
 O paskui valgius prastus be priprovų valgė
 Ir pasivalgiusios pluškėjo pasaką savo.
 Gervins ik debesių juodų dyvinai kopinėdams
 Ir nei verkdams irgi dejuodams skambino dangų;
- 75 Bet tai ne verksmai, kad jis taip skambina šaukdams,
 Ne! jis nor pamokyt, kaip Dievo didė galybė
 Ir paukščių balsuos yr didei stebuklinga.
 Žvirbliai su vaikais žodžius girdėdami tokius:
 „Rods, – tarė, – mūs giminė taip jau vis šlovina Dievą.“
- 80 Bet lakštingala, dar ikiol kytriai pasislėpus,

- Laukė vis, iki kožnas bus savo dainą pabaigęs.
 Todėl ji paskiaus kasmets vis pradeda šūkaut
 Ir nakties čėse, kad sviets jau miegt įsigūžtęs,
 Sav viena tamsoj budėdama garbina Dievą,
- 85 O išaušus jau, kad mes iš patalo kopam,
 Kartais budina mus ir mūsų linksmina širdis.
 Ak, šlovings Dieve, kaip dyvins tavo sutaikymys!
 Kad mes rudenij ar žiemos čėse pasislėpę
 Ir susirietę pas meilingą kakalį krankiam,
- 90 Tai ir tu, paukšteli miels, pas mus nesirodai,
 Bet taip jau, kaip mes, tamsoj pasislėpusi lindai
 Ir mažu savo glūpas muses sapnuodama gaudai.
 O štai, kad mes vėl linksmi pavasarį švenčiam
 Ir savo darbus ant laukų jau dirbt pasitaisom,
- 95 Tuo ir tu, savo skambantį nutvėrusi vamzdį,
 Su visokiais balsais ir dainavimų garsais
 Ragini mus pasidžiaugt ir mūsų lengvini darbus.
 Ale sakyk, gaidel! dėl ko tu vis pasislėpus
 Ir, kad pradeda temt ar naktyj, paderi šūkaut?
- 100 Kodėl taip didei slapais su pasaka savo?
 Juk sviets visas, ar būt būrs, ar pons įsirėmęs,
 Ir vaikai be buksvų, ir krunėdami diedai, –
 Kožnas ir kiekviens tavo šauną garbina dainą,
 Kad tu mums dyvus linksmų lakštingalų čiauški.
- 105 Tu vargonų bei cimbolų niekini garsą.
 Smuikai tav ir kanklys tur su gėda nutilti,
 Kad rykaudama tu savo saldų pakeli balsą
 Ir kinkyt, paplakt, nuvažiuot išbudini Jurgį!
 Kad prieš vakarą tu pasislėpus pradedi juoktis,
- 110 O mes daug prisivargę jau į patalą virstam,

- Tai tu tarp kitų paukštelių nei karalienė
Vis dailiaus ir šlovingiaus savo šukteri šutką.
O kad kartais kobotą mes tavo pamatom,
Tai tu mums nei žvirblis būriškas pasirodai.
- 115 Tu sermėgų poniškų, puikiai padarytų,
Ir žiuponiškų turbonų niekini rėdą;
Bet vis nei būrka prastai viešėdama čiauški.
Ak! ir tarp žmonių daug syk taip jau nusiduoda,
Kad ant svieto šio mainų tikrai padabojam.
- 120 Diksas, ans žioplys, mieste didei pasipūtęs
Ir su rūbais blizgančiais kasdien išsirėdęs,
Nei dievaitis koks tarp būrų skiauturę rodo;
O kad kartais mes jo glūpą girdime kalbą,
Tai ir būrs tur spjaudyt ir didei nusidvytyt;
- 125 Ypačiai kad apjekėlis toks niekina Dievą
Ir besišypsodams kaip pons glūpumą parodo.
Ak! kiek sykių Krizas, į vyžas įsinėręs
Ir savo skrandą būrišką viešėt užsimovęs,
Po prastu savo stogu nei lakštingala čiauska,
- 130 Kad širdingai jis savo Dievą pradeda garbint.
Tu, paukšteli miels! ne poniškai prisivalgai.
Riebūs mūs lašiniai bei dešros tav nepatinka,
Ir keptų bei virtų valgių mūsų nenori.
Tu neliūbiji pyragų neigi ragaišių
- 135 Irgi nevožiji gardžiausio gėrimo ponų;
Bet, pasisotinusi prastai, tikt vandens trokšti.
Tikt n' užmiršk, gaidau! per daug giedodama valgyt.
Imk drąsa, nečėdyk, kas mums birbina galvas.
Valgyk sav sveika, kad nori, vabalą margą!
- 140 Valgyk grikvabalius, muses ir dyviną žiogą!

- Valgyk skruzdėles ir jų negimusią veislę;
 Bet ir mūs paminėk į mūsų girę parėjus,
 Kad dainuodama dar ilgiaus savo vasarą švęsi
 Ir „Jurgut, kinkyk, paplak, nuvažiuok“ pasakysi.
- 145 Tu, niekings žmogau! mokykis čia pasikakint,
 Kad tav kartais tropijas skūpai prisivalgyt.
 Į paukščius žiūrėk! Viens prastą kirminą kramto,
 O kitsai, stokodams grūdo, gnyba žolelę.
 Juk ir jie kasmets, mus atlankyt sukeliavę,
- 150 Kūdą vis ir alkstantį pavasarį randa;
 O vei, todėl tikt nei viens niekados nesiskundžia.
 Tav, žmogau! miels Dievs daugių daugiaus dovanojo,
 O tu dar nurni, kad, kartais alkaną dieną
 Ar skūpus česus sulaukęs, šupinį gramdai?
- 155 Taip sumišai besijuokiant, štai užims pasikėlė
 Ir tuojaus erelis rėkaudams pasirodė.
 „Tič, – tarė jis, – pulkai susirinkę, liaukitės ošti
 Ir tikrai klausykit, ką mes jums pasakysim.“
 Štai tuojaus visi pulkai, girdėdami šauksmą,
- 160 Iš visų pašalių susilėkę jam pasirodė:
 „Štai mes, jūs tarnai! Ką velys jūsų malonė?“ –
 „Mes, – atsiliepdams jiems erelis, – norime tardyt,
 Kaip jūsų mylista žiemos bėdoj išsilaikėt.
 Ar pristokot ko? ar kas tarp jūsų pagaišo?
- 165 Rasi ką šeškas ar baisinga pelėda sudraskė,
 Mažu ką vanags ar kiaunė kopinėdama smaugė,
 Mažu ką neprietelius žmogus mums numušė šaudams
 Ar kytriai, nei koks klastorius, gyvą pakorė,
 O paskui prisiest skauradoj iškepė biedžių.“
- 170 Taip ereliui klausiant ir aštriai tyrinėjant,

- Gandras ant savo lizdo nei koks pons išsisplėtęs
 Bei besiklonodams vis ir linksmi šokinėdams:
 „Dievs, – tarė, – svieta šį sutverdams ir budavodams,
 Daugel tūkstančių gyvų sutvėrimų leido
- 175 Ir kožnam savo valgi bei gyvatą paskyrė;
 Juk visur, kur žiūrim tikt, dyvai pasirodo.
 Pulką šį Sutvertojis į vandenį siuntė,
 O anam ant orų plaukt sparnus dovanojo.
 Daug gyvų daiktų po medžiais girėse slapos;
- 180 O kiek ant laukų linksmi plezdendami laksto
 Ar pas žmones ant kiemų čypsėdami burzda!
 O vei kožną Dievs vis su pasimėgimu sotin.
- Kartais tropijas sulaukt ir alkaną dieną,
 Kad visur per daug baisybės darganų teška
- 185 Ar kad dėl žmogaus griekų Dievs vargina svieta.
 Neprietelis žmogus daugsyk mus gandina šaudams
 Irgi bičiulių bei genčių mums numuša daugel.
 Kartais nuo vaikų meilingus atskiria tėvus
 Ar aukštai kopinėdams paukščių pavagia veislę.
- 190 Sykais vargstantiems nei koks geradėjas
 Grūdus patvoryj barstydamas ragina valgyt;
 O štai, kad tarp mūsų kas ką lest pasidrašin,
 Su tinklais glūpiems draugams iškadą padaro
 Ar su provyta pūčka tikt muša, tikt muša.
- 195 Ir tarp paukščių rods tūls kytras randasi sukčius,
 Kurs gardžiai prisiest slaptoms savo numuša draugą.
 Vanags, ans klastorius, ir pelėda, jo dumčius,
 Ir varnai su varnomis, ir jų draugala šarka
 Daug kasmets, kaip žinom, išgaišina nabagų;
- 200 Bet toksai razbaininks dar tarp mūs nesirado,

Kaip žmogus tūls yr, kad jis smaguraut išsižioja.“

Taip besipasakojant, dyvų dyvai pasidarė.

Balsas nei nuskęstančio sušuko nešvankiai

Ir vis „gelbėkit, ak! gelbėkit“ padusėjo.

205 Tuo visi pulkai to garso taip nusigando,

Kad ir pats erelis jau kribždėti nedrįso;

Tikt šikšnosparnis dar viens su pilka pelėda

Iš bjaurų pašalių pamaži pasidrašino lįsti

Ir tikrai tyrinėt, koks strokas ten nusitiko.

210 Štai viens pons, puikiai rėdyts (tik gėda sakyti),

Mislyk tikt, aukščiausių ponų viens, prisiedęs

Ir visokių rinčvynių svetimų prisikošęs,

Voliojos ant aslos ir prasikeikdams rėkė:

Nės jis velnius ir velniūkščių kaimenę visą,

215 Dievą bluznydams, taip baisiai šaukti pagavo,

Kad visa pekla dėl to nusigandusi rūko

Irgi bedugniai jos bei pamotos prasivėrė.

Žinom juk visi, kaip ponai keikdami rėkia;

Bet ir būrai jau nuo jų mokinasi rėkaut.

220 „Kas tav, biedžiau, kenk?“ – šikšnosparnis tyrinėdams

Irgi nuskųsdams poną tą pasidrašino klausti.

„Ar gumbu sergi per daugel kabiar ėdęs?

Mažu pečenkos vėl iš pilvo veržiasi laukan?

Juk ir tavo tetėns užpernai taip prisiedęs

225 Su savo pusbroliais, kaip tu, pilvuodami sirgo,

Ik paskiaus jie perplyšo ir numirė baisiai.“

Štai didpilvis šitas, tą graudenimą jausdams,

Dar daugiau išputo ir durnuoti pradėjo:

Nės jis tuo plaukų nuo kiaušės nupešė pluoštus;

230 O paskui barzdos nu smakro pusę nuplėšė

- Ir su nagais kumpais savo veidą visą sudraskė.
 Bet dar tai negana; jis vis pinigų graibydams
 Ir besispardydams su valgiais parmetė stalą;
 Taip kad šunys, iš visų pašalių susibėgę,
 235 Poniškus valgius ir brangus viralus ėdė.
 Bet ir to negana; jis ėmęs didelį peilį
 Gerklę su stemple jau perpjaut ištiesė ranką.
 Čia šikšnosparnio širdis taipo nusigando,
 Kad šikšniniai jo sparnai jau lėkt n'įgalėjo;
 240 Ale pelėdpalaikė, dėl to smertnai nusiminus,
 Vėl atpenč tuojaus į namą savo sugrįžo
 Ir naujienas tas bei tokį dyviną trūsą,
 Kad orai pikti, kasnakts dar praneša svietui
 Ir dėl to žmogaus tamsoj dūsaudama verkia.
 245 „Ak! – tarė Lauras, rymodams ant stripinio savo, –
 Vis niekai, kad tūls žioplys su Bleberiu vapa,
 Būk pilonys vis linksmai kasdien prisivalgą
 Ir miesčionys be vargų mieste šokinėją:
 Nės tokie žiopliai, butus pamatydami margus
 250 Ir karietas blizgančias girdėdami trinkant,
 Mislija, kad kožnas ponas puikiai išsirėdęs
 Nei kaip angelas danguj kasdien pasilinksmin.
 Ak, gaidau! lietuviški kytri pilosopai
 Taip glūpai nezaunija, kad šupinį šutin
 255 Ar kad jie viešėt naujas vyžas prasimano.
 Juk tikt viens glūpums, kad Milkus, Kasparo tarnas,
 Poniškai pasirodydams kožnam pasitursin
 Ir būrus prastus per kiaulių jovalą laiko.
 Tu, nenaudėli! dėl ko taip iškeli nosį?
 260 Ar jau užmiršai, kaip pernai, piemeniu būdams,

- Ožkas ir kiaules glūpas pas Bleberį šerei
Ir su vyžoms kaip glūps vaiks į baudžiąvą traukeis?
Ar nežinai, kaip Pričkus, kad akėt nenorėjai,
Su botagu, kaip šulcui reik, tavo strėngalį drožė?
265 Tikt atsimyk, kiek syk tavo tėvs, sopagus siuvinėdams,
Su kurpalium tav per rambiai nugarą siekė,
O moma su ražu supykus mušė per ausį.
Ogi dabar jau kaip ponatis skiauturę rodai
Ir grumzdi, kad kartais būrs, pro šalį važiuodams
270 Ir tavo kardą su nauju diržu pamatydams,
Ne tuojaus, kad tu liepi, kepurę numauja
Ir, kaip nori tu, jisai nenor pasiklonot.
 Snargliau! eik pirma mokykis kakalį šildyt
Ir savo pono suteptus sopagus nušluostyt.
275 Juk žinai, kaip jis tave dar per drimelį laiko
Irgi nupliekdams su lazda tavo nugarą skalbia.
Vei kapė bei tē kaip reik dar košt neprimokai!
Eik užsimauk vyžas, eik vėl pas Bleberį slūžyt!
Tikt girdėk, kaip kiaulės jo bei alkanos ožkos
280 Graudžiai pro plyšius žiūrėdamos ėdesių rėkia.
Kam išbėgai taip, prastojęs kaimenę kiaulių?
Ar negavai, ko reik, kasdien iš Bleberio rankų?
Ar reikėjo tav bensityk išgyt neprivalgius?
Tikt atsimyk, kaip jis tave nuogą priėmė slūžyt
285 Ir kiek utėlių jis tav kasdien nušukavo,
Ik išmokai jo penkias kiaules surokuoti;
O paskui kiek vargo jis ir ašarų verkė,
Ik jo daglą puskuiļ su penketa kiaulių
Pro vartus išguit drįsai, kad išginė kerdžius.
290 Ogi dabar, žiopoly, jau gėdies Bleberio namo

- Ir jo viežlybą bei vertą niekini vardą?
 Tič tiktai, ponat! mažu vėl teks žingine žengti,
 Ir, kad Dievs koravos, dar verkdams ubagais eisi.“
 „Rods, – tarė Pričkus, – jauns žmogus durnai dūkinėdams
- 295 Nei sidabras gyvs stikle mudriai šokinėja
 Ir per daug durnuodams sav iškadą padaro.
 Juk ir mes visi, glūpi dar būdami snargliai,
 Daug visokių niekniekių glūpų prasimanėm.
 Mes vaikai ant ūlyčių krūvoms susibėgę,
- 300 Lošom ir durnus štukus kaip kūdikiai taisėm.
 Čia viens pulks, sav žirgus iš lazdų pasidaręs
 Ir glūpai skraidydams, ant purvų šokinėjo;
 O kitsai, botagus sav iš plaušų nosisukęs,
 Pauškėjo be kelių šen ir ten bėginėdams;
- 305 Bet mergaitės, pačios dar privalydamos auklių,
 Jau iš lopų margas sav lėles madaravo
 Ir aukuodamos ant alkūnių garbino bostrą.
 Žinom juk, kaip vaikesčiai savo vasarą švenčia.
 Poniški vaikai, su būriškais susisėdę,
- 310 Kartais broliška purvus krapštydami žiopso
 Ir taip viens, kaip kits, niekus be razumo plūsta;
 Juk ir ponų vaikesčiai taip jau per subinę gauna,
 Kad jie, kaip kiti vaikai, į patalą mėža.
- Andai aš su gromata siųsts pas Kasparą bėgau
- 315 Ir pas jo vartus naujus, kepurę nuvožęs,
 Laukiau, ik tarnai man ponui lieps pasirodyt.
 Štai žiūriu, viena boba vis lekuodama bėga.
 Gryta! tariau, kas kenk, kam bėgi taip išsižiojus? –
 „Ak! – tarė ji kytriai, – ponatis mūs maloningas...“
- 320 Taip ištarusi, ji tuojaus pas upę nušoko

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

obuolys.lt